

Gott Nytt År!

NU SLÅR VI PÅ STORA
TRUMMAN IGEN!

och kommer med
ytterligare ett
nummer av den
förträffliga
publikatio-
nen TN...

Både gan-
la och
nya lä-
sare är
Även nu
mycket
välkom-
na att
ta del
av det
rikhal-
tiga in-
nehållet
i det här
årets upp-
laga...

Ljsekretsen
har väl inte
ökat så där
överbäldigan-
de, detta år, men
en ny prenumerant
har vi i alla fall
fått: Stefan Birgittason.

TITTA BARA!

så rikt in-
nehållet är
i årets TN.

Det är få
tidningar
som kan
erbjuda
sina lä-
sare ett
så rikt
utbud av
artiklar
historier
kåse-
rier och
andra fi-
na läs-
supp-
levelser.

Var så goda
nu kära lä-
sare, njut i
fulla drag av
detta års väl-
späckade nummer
av Trollens Ny-
heter. Må så gott.
GOTT NYTT ÅR

- Vet du vad man mäs-
te ha för att bli
hjärnkirurg i Norge?
- HÅ
- 5:a i träslöjd!

- Varför kom du in-
te till väckelsemö-
tet i går?
- Jag försov mig!

VI ÄLSKAR NORRMÄNNEN

Ännu en gång har ni den förnämliga publikationen Trollens Nyheter i er hand.

En stressig tid är alltså åter överstämmanden och man kan pusta ut. Och kanske känna sig någorlunda nöjd.

Helt nöjd blir man naturligtvis aldrig, men om jag påstår att vi detta år ändå lyckats få ihop en hygglig produkt, ska väl detta inte vara så långt från sanningen.

Ni kommer nog ganska snart att märka att årets tidning innehåller en hel del norgehistorier - som utfyllnad...

Ni bör då ha klart för er att det inte alls är fråga om någon förföljelse av våra vänner på andra sidan kölen.

Egentligen är det bara därför att det är mycket lättare att skriva om norrmän än om svenskar.

Ordet norрман ligger liksom så bra i munnen i motsats till ordet svensk, som är både svårt att uttala och att skriva.

När man ska skriva svensk blir det så lätt helt andra ord om man inte är försiktig. Alltför ofta träffar man tangenterna på skrivmaskinen i fel ordning och så blir det i stället "svesnk" eller svenks eller sevnsk och det låter ju inte särdeles vackert.

Känn förresten efter själv får ni se vad lätt det går att säga just norрман.

Det skulle för övrigt

vara helt otänkbart att jag personligen skulle kunna vara elak mot norrmännen. Jag var ju ändå "över där" under två veckor i somras och fick ett alldeles utomordentligt gott bemötande.

Jag åker nog dit nästa år också förresten, men jag vågar inte ta den här tidningen med mig. Då blir man väl jagad tillbaka över fjällkedjorna.

Nåja, nu har vi inte bara norgehistorier i årets nummer. Det har kommit in många intressanta artiklar och diverse andra roligheter, så det har inte varit några direkta problem att fylla sidorna.

I årets nummer presenterar vi också resultatet från fjolårets pristävlingar. Det gäller korsordet och T-tävlingen.

Tyvärr fick den staccars tävlingskonstruktören inte in så många svar, men i ett brev till redaktionen berättar hon att hon, trots detta, är helt nöjd.

- Jag hade väl inte förväntat mig så mycket heller av det här gänget, säger hon av någon anledning, i det brev vi fick. Jaja..

Vi har ju haft mycket "fylleri" under det år som gått och naturligtvis berättar vi en del om hur "fylleristerna" upplevde högtidsdagen.

En alldeles speciell högtid var det ju också i Trollsykien i somras. Ett brudpar hyllades för många års "kamp" och från detta evenemang har det kommit en rapport.

En repris kör vi också i år. Det är "grevnen av Älvängens" högstämde dikt som premiärpublicerades förra året.

Den har ansetts så bra och fortfarande så aktuell att det fanns anledning till "da capo".

I övrigt ska jag inte göra någon närmare uppräknings av innehållet. Bläddra vidare bara och ni finner en hel del kul läsning om byråkrater, huggormar, middagsbjudningar och en hel del annat smått och gott.

Naturligtvis saknas inte heller det traditionella alfabetet eller julbrevet från Knutebo.

Håll till gode, gott folk...

ANSV UTG

GOD JUL

Nu har jag suttit och stirrat på det här papperet en längre stund och det ser precis lika vitt och intetsägande ut som från början. Under tiden jag stirrat på papperet har jag också funderat och kommit fram till följande:

Jag kommer aldrig att bli någon nobelpristagare i litteratur. Det var annars en sak som jag en gång i tiden bestämde mig för.

Oräkneliga är de kvällar och nätter jag legat och skrivit på detta århundrades bestseller. Därav blir således intet - ni får försöka klara er ändå, kära läsekrets.

Det finns absolut ingenting i huvudet på mig just nu. ("Nu heller" - sättares anmärkning)

Men det är kanske inte så konstigt, när man betänker att jag i alla fall gått i skola nu i sammanlagt elva och ett halvt år. Det kan inte bli så mycket kvar då.

Annars bestämde jag redan i somras efter "Träffen" att börja fundera på årets nummer av Trolsens Nyheter. Det har jag gjort också, funderat och funderat, men mer blev det inte heller.

Men ett försök ska jag göra och nu börjar jag med historien om:

MIDDAGSRJUDNINGEN

av SVEN IVARSSON

Jag var bortbjuden på middag häromdagen. Det är ju något som man i dessa tider inte tackar nej till. Att gå bort och få lite god mat alldeles så där gratis är ju inte så pjåkigt. Och dessutom skulle det bli dans efter middagen. Jag tackade alltså ja. Festkvällen kom. Jag hade naturligtvis dagen till ära satt på mig bästa "gåbortkostymen", badat och rakat mig (i omvänd ordning) haft på mig lite luktagottvatten och satt på mig en trevlig och intresserad uppsyn. Hungrig var jag. Jag hade ju liksom sparat mig i några dagar för att kunna göra rättvisa åt festmåltidens rätter.

FÖRSTA MISSTAGET

Vi slog oss ner runt de festligt dekorerade borden och förrätten bars in. Nu visade sig mitt första misstag. Jag hade satt mig helt strate-

giskt fel med tanke på serveringen. Jag satt helt enkelt för långt bort så jag fick maten sist. Nåja, den kom till slut, någon slags soppa. Jag kastade mig med frisk aptit över anrättningen. Men, men, precis när jag börjat reser sig värden och hälsar oss välkommen och eftersom jag har en god uppfostran så kunde jag naturligtvis inte sitta och äta under hans tal (som inom parentes sagt blev ganska långt). När han äntligen var klar var min soppa kall och inte nog med det, dom andra hade redan hunnit sätta i sig soppan och tallrikarna började bäras ut. Naturligtvis började man nu från andra hål-

let, alltså var det min tallrik som åkte först. En sked varm soppa och en sked kall var det jag hann få i mig av förrätten.

MYCKET ÄLGSTEK

Nåja, tänkte jag, det var ju inte för soppan skull jag var där. Det skulle ju bli älgstek som varmrätt och desto mer skulle jag orka med av den. Älgsteken bars in och naturligtvis kom den, som förut, sist till mig. När den äntligen kom till mig var det svårt att begripa att det en gång varit en stor och rejäl älg, för nu var det bara några benbitar och senor kvar. När jag tittade upp var det inte svårt att förstå var älgen tagit vägen. Det var faktiskt svårt att upptäcka mina bordsgrannar bakom högarna, utom dom som satt längst bort, för dom hade hunnit äta sig igenom. Några köttbitar fick jag i alla fall tag i samt några gröna ärter

och ett par morotstärningar. Inte var det mycket till mat för en stor, stark och framför allt hungrig karl.

TÄNKTE PÅ KORVEN

Bättre än inget, tänkte jag, och sände en tanke hem till falukorvsbiten i kylskåpet. Så började jag äta och då visade sig mitt andra misstag. Bakom min rygg var ett skynke, någon slags ridå, som helt plötsligt for åt sidan och därbakom lurade en musikorkester som satte igång och spelade något som lät som det var hämtat ur Offenbachs "Orfeus i underjorden".

Detta oljud kom så plötsligt och precis när jag var på väg till mun med en fullastad gaffel, att jag i rena förskräckelsen styrde gaffeln fel och körde den i läppen. Blodvite uppstod och jag blev tvungen att snabbt uppsöka toaletten för att i möjligaste mån stoppa blodflödet. På matta ben kom jag ut till toaletten, men därmed upphörde inte mina problem. Var och en som någon gång skadat sig i läppen, genom rakning eller på annat sätt, vet att man förundras över hur mycket blod man kan förlora utan att dö av blodförlust.

JAG PROVADE ALLT

Jag provade med kallt vatten, med att hålla huvudet högt (det skadade stället ska hål-

las högt) med att klämma ihop såret under fem minuter, med att lägga tryckförband. Inget av detta lyckades stoppa blodflödet - utom tryckförbandet. Det var bara det, hur skulle jag kunna äta med ett tryckförband tvärs över mun. Dessutom tyckte jag att det såg ganska löjligt ut. Så småningom slutade det i alla fall av sig själv. Om det var slut på blod eller om det var någon annan orsak vet jag faktiskt inte. Jag kände mig dock inte särskilt "blodfull" (en göteborgare) när jag äntligen var på väg mot bordet igen.

MATEN VAR BORTA

När jag kom tillbaka var det ett förskräckligt liv i salongen. Det sjöngs allsång, men det värsta av allt var att min mat var utburen och nu höll man på att bära in efterrätten - glassen. Det var ju inte mycket mer än att sätta sig och ta skeden i vacker hand (en göteborgare igen) och äta glass. Den kom ju även ner till mig, visserligen mer lämpad att äta med sked, än den hade varit från början, men jag fick i alla fall en klick.

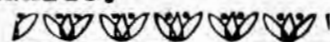
Men tror någon att jag fick äta i fred nu heller. Nej och åter nej. Nu reste sig en självvald representant för gästerna och skulle tacka för maten. Det ska dock sägas att hade jag fått lika mycket mat som han hade ord att tacka för den med, så hade jag fått skjutsas ut på bår. Han slutade ändå till slut. Jag misstänker att det var av ren utmattning. Det där som hade varit glass en gång flöt nu omkring i tallriken och såg minst av allt aptitligt ut.

Nu var det någon som klappade i händerna och ropade: - Nu börjar dansen och för att visa vad moderna vi är så är det demokratisk dans hela kväällen... Demokratisk dans innebär, som ni vet, att det är fritt fram för alla, damer som herrar, att bjuda upp.

"DOM VRÅKER I SIG"

Nu var jag i alla fall inte fel placerad. Musiken hann inte mer än börja så stod en, lindrigt uttryckt, storvuxen dam framför mig och undrade om hon fick lov. Visst fick hon det - från att dansa med mig. Jag pressade matt fram ett "tack men jag orkar inte". Hon snörpte på munnen och vände sig om i det hon sa till sin väninna. - Tänk att en del vråker i sig när de blir bortbjudna, så dom med nöd och näppe orkar prata efteråt...

Jag kom så småningom hem och det är då säkert att det går inte att beskriva vad bra den där falukorvsbiten smakade.

NÄR TUSSEN TÄNKER TILL BLIR DET GÄRNA TRASSEL!

Jag står på mitt arbete och tänker (skryt förresten, inte kan man tänka med en protes) att jag måste skriva något till TM.

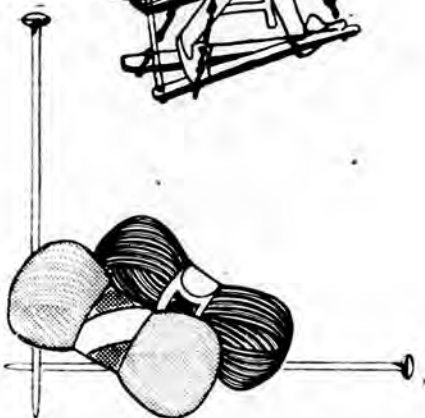
Har ni tänkt på (för ni kan ju tänka) vad många måste man stöter på här i livet.

Jag måste göra så och jag måste göra så. Men när man börjar gallra bland alla "måste" blir det inte så många kvar.

BARA TN ÅTERSTÅR

Man måste få till något till den här tidningen, det är nog det enda måste som återstår efter en rejäl utgallring. Det är synd om den som "har hann um'et" annars.

Jag vet att han är som en spruta när det gäller att få till tryckbara alster, men om bara han skriver, så får

han ju inget att jämföra med och då kan han ju inte "glänsa". Och det ska vi väl unna honom.

BARA SOMNAR

Alltså sätter jag mej ned och försöker få till något, men hinner inte ens få pennan till papperet, så somnar jag.

Jag skulle ju kunna skriva om det jag drömer, men det vore ju detsamma som att erkänna att man inte är riktigt klok och det vill man ju inte gärna göra. Snön har "brakat sta" nu så jag tänkte den

skulle inspirera till ett litet jullikt epos, men det är som alltid bara trassel i trådarna uppe i knoppen. Det är som ett trassligt garnnystan ungefär.

KNUT PÅ NYSTANET

Rätt som man nystar blir det en stor knut och alldeles omöjligt att få loss något. Så lossnar en liten ände och man börjar nysta - och vips sitter man fast i något annat. Men skam den som ger sej, det är nån liten tid kvar än och envis som jag är ger jag mig inte så lätt.

Ur allt trassel ska det växa fram nåt stort har jag tänkt och nystar på så fort
Men så kommer där en knut
som jag ska försöka reda ut
Jag lirkar och jag petar och jag rycker
det är stört omöjligt, då jag tycker
men så lossnar det - och då
är det bäst att skriva på
Men en sida ska ju fyllas helt
ingenting får vara halvgjort eller delt
nysta på så fort du kan
ord och ramsor kommer fram
Skriva rim det går så lätt
om man håller pennan rätt
och det tänker jag då göra
fast det blir en väldig röra
Nu så har jag svårt att sluta
pennan "funkar" som en spruta
Men nu tror jag det är slut
nu så gör jag själv en knut...

«STUDERANDE» VD LÄR OSS ALLT OM BYRÅKRATISPRÅK

av SVERKER HENRIKSSON

Det finns de som under senare år angripit mig, dels för att jag hör hemma på högerkanten, dels för att jag inte medverkat på ett tillräckligt sätt i TN.

*

Jag vill därför nu komma med en lång och tillrättavisande artikel i ämnet.

*

Skälet till att det blivit lite sparsamt med bidragen är nämligen mycket enkel; jag har under senare år studerat. Och de som studerar vet vilken tid det åtgår för detta.

*

För min egen del har jag studerat utan statliga eller kommunala bidrag. (men med full VD-lön - sättares anmärkning) Jag har bara studerat för min egen skull och ämnet har varit "svensk byråkratisvenska."

Eftersom jag, dessvärre, tvingas konstatera att alla TN:s läsare inte är prenumeranter också på den länstäckande tidningen Länstidningen Östergötland (det här stryker väl redaktören för att det är reklam för annan tidning) så måste jag samla ihop något som hänt under året på detta område.

För läsarna av LÖ är detta redan bekant, i vart fall till viss del. För de andra bör det bidra till samhällsupplysningen.

Vad är det då jag angriper i det svenska byråkratiska språket? Framför allt är det språket som används i kommunala och statliga utredningar. Jag ska här ge några exempel: En utredare håller på

med, som det heter, övergripande planering för ett samhälle och i det sammanhanget konstaterar han:

FACILITETER ERBJUDS

"Planområdet genererar trafikströmmar som måluppsöker destinationer i kommersiella regioncentra, vilka erbjuder faciliteter som inte tillhandahålls i de såväl horisontella som vertikala sortimentsbegränsande butikscentra med lokalisering i perifera bebyggelseområden."

Så där enkelt är det alltså att uttrycka sig. Och svenskan är det inget fel på. Men vem tusan orkar med att sätta sig in i vad karln menar? Han skulle även kunnat uttrycka sig på följande

sätt:

"Folk åker in till stan för att handla det som inte finns i handelsboden."

MAXIMERA EXPONERINGEN!

Detta var bara ett exempel på hur vi uttrycker oss. Ett annat får ni här. Det förekom i en information till personalen på ett statligt företag. Så här stod det:

"För att maximera exponeringen avseende massmedier och på så vis erhålla maximalt resursutnyttjande torde tidningar som lokaliserats till lokaliteten för näringsintagande ej medtagas."

Man skulle naturligtvis också ha kunnat skriva så här:

"Ta inte med lunchrummets tidningar. Fler vill läsa dem."

Forts fr föreg sida

Och jag är säker på att alla har förstått vad man menat.

ÄNNU OUPPTÄCKT

Jag tvingas dock konstatera att jag inte invaldes i den byråkratiutredning som regeringen tillsatte, trots alla mina kunskaper på området. Men jag håller självklart byråkratiutredningen informerad om mina upptäckter. Jag tar ytterligare ett exempel. Så här stod det i ett papper: "För ett stort antal människor blir byte av bostaden en nödvändighet."

Man behövde elva ord för att säga vad man ville. Egentligen hade det bara behövts tre, nämligen, "Många måste flytta."

INGA DUMSKALLAR

Man förleds lätt tro att det är dumskallar som sitter och hittar på allt dmt här med byråkratisvenska. Så är emellertid icke fallet. Vi kan ta exemplet förre finansministern Gunnar Sträng. (som väl av chefredaktören placeras på högskalan, men som jag själv uppskattar som ordkonstens mästare.)

I en TV-intervju sa han nämligen "subsidiära substitut" och anklagades för att använda för mycket främmande ord.

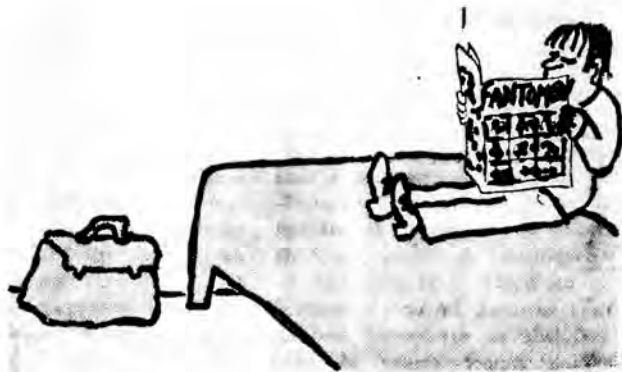
Strängs svar löd så här:

- Man behöver inte använda ett sånt språk så länge man har en adekvat inhemsk vokabulär disponibel.

KNÄCK JULNÖTEN

Så en liten "julnöt" för er själva att knäcka.

Kan ni tala om vad den här utredningen handlar om. Följande citat

Den ambitiöse VD:n bara pluggar..

hämtas ur skriften: "Man utlovar frukost annorstädes. Åkrarnas näring, våra händers arbete, tillika med en nådig försyn hava hitintills gett föda utan inblandning från det allmänna. Dock vore löftet icke att ringak-

ta, därest behov föreläges."

Kan ni klara ut nöten, så skicka in svaret till TN:s redaktion. Chefredaktören bjuder säkert på ett pris av något slag, kanske en helårsprenumeration på Trollens Nyheter.

EXTRA

BULLER

Verkstadsklubben hade utarbetat ett förslag till bullerbekämpning i verkstadslokalerna och gett det till företagsledningen.

Ledningen tyckte emellertid att förslaget var alldeles för dyrt att genomföra.

Man utlyste i stället en pristävling bland de anställda. Tävligen gick ut på att man skulle få enklare och billigare åtgärder för att bekämpa bullret.

Smed-Emils förslag bedömdes som helt utan konkurrens:

- Skär å örena å sy ihop höla!!

FLER

och

FLER

och

FLER

och

FLER

läser

TN

Skylt på norsk hiss-dörr:

"Hissen trasig. Närmaste hiss finns i huset mitt emot."

JULBREV

FRÅN KNUTEBO

I år är det min tur att skriva. Nu är jag på alerten igen. Men nu är det sämre med mor Trilla. Hon råkade ramla ner från taket en gång i höst.

Hon brukar alltid gå upp på taket de nätter fullmånen lyser och sitta där och luta ryggen mot skorstenen för att "måna" sig ett par timmar.

Hon vill helst vara ensam däruppe, så jag brukar aldrig följa henne. Det gjorde jag inte den här gången heller, utan jag gick och lade mig, somnade och vaknade inte förrän på morgonsidan.

Då upptäckte jag att Trillas säng var tom. Min första tanke var att hon somnat på taket.

I GULLRISBUSKEN

Jag tittade ut, men ingen Trilla syntes till. Då rusade jag in, väckte barnen och skrek:

- Mor är försvunnen, vi måste ut och leta.

Vi åkte kvickt ner genom stupröret och där intill väggen, i Gullrisbusken, låg hon, vår lilla goa tomtemor - avsvimmad.

Vilket elände. Vad skulle vi nu göra?

Lilla Rita stack iväg in på Lundgrens tomten där Jösse Hare har sin

vinterbostad under fru Murklans gamla båt. Hon väckte fru Jossa och fick henne med sig.

Tant Jossa har blivit vårt allt i allo nu och hjälper oss med allting. Hon var inte rädlös nu heller.

HON VAR BLÅSLAGEN

Kvickt rafsade hon av några groblad och lade på Trillas panna - och tänk, hon slog upp ögonen på en gång. Men hon jämrade sig svårt, för hon var alldeles blåslagen.

Vi hjälptes åt att bära upp henne och Jossa undersökte henne noga.

Med van och len tass.

- Inget ben är brutet, bara lite stukningar, mycket blåmärken, men det kommer att gå över fort, sa hon.

Så gjorde hon tallbarrsavkok och la omslag av. Blåmärkena försvann, men hon är öm och mörbultad än i hela kroppen.

Hon halkade på det nya taket som den stolliga Murklan låtit lägga på. Det var ju tur att hon hamnade i gullriset, annars hade hon slagit ihjäl sig.

MURKLAN ÄR KONSTIG

På tal om Murklan så har jag tyckt att hon blivit lite konstig på

sista tiden och det är jag inte ensam om. Härefter fick jag brev från självaste Ivaros. (Tänka sig - lilla mej får brev från Trollsykiens högste) Han bad mig skriva några varningens ord till trollsykierna i mitt julbrev. Även han hade märkt att Murklan inte var sig riktigt lik. Hon blir alldeles tvärlisk ibland och då rusar hon iväg och köper saker, dyra grejer som hon inte alls behöver. Det händer ganska ofta nu. Fortsätter hon på det viset måste hon komma på obestånd som man säger.

VARNINGEN FRAMFÖRD

Hur går det då med Trollsykiernas kassa? Det är ju hon som är finansminister.

Så skrev Ivaros till mig och nu har jag framfört varningen. Tag er i akt medan tid är!

I år kommer jag att vara med i tomtesvängen och jag tackar på förhand för eventuellt utsett gröt - men ingen skinka, tack...

G O D J U L

önskas alla trollsykier från oss alla i Knutebo

gm JAKOB

GOD JUL FRÅN DAN BIRGITTA OCH STEFAN

I VÄNTAN PÅ
TOMTEN KANNI
FÄRGLÄGGA MIG I
GLADA FÄRGER

MINNS NI DEN ÄN..

TN:s Älvängen-redaktion har av olika skäl inte kunnat bidra med någon "story" till årets nummer.

Desto mer fanns det emellertid från det hållet i fjol.

Men... Vi tar oss ändå friheten att publicera lite Älvängen-material även i år.

Ni minns väl fjolårets fina "politiska" dikt. Den kan ni helt enkelt inte ha glömt.

Själva tyckte vi den var så bra att det kan vara skäl nog att pub-

Det var stor debut på konståknings-fronten häromdagen.

Tyvärr fick ingen se den förnämliga föreställningen. Om man undantar mån-gubben förstås.

Det var välkända "Tussen" från Via som

licera den ytterligare en gång.

Därtill har den ju faktiskt fortfarande sin aktualitet.

Så varsågod - och håll till godo...

DEBUTEN GAV INTE MERSMAK

svarade för framträdandet och anledningen var att hon råkade få ett par konståknings-skridskor när hon härförleden fyllde 50.

Månen log med hela ansiktet när hon gjorde sina piruetter. Inte ens han hade någonsin sett maken.

Det är inte så konstigt att folk från alla socknar runt Hudik på morgonen ringde ortstidningarna och berättade om himlafenomenet. Månen hade storskrattat, sas det. - Den här debuten gav ingen mersmak, sa en ömfotad Tussen dagen efter...

ATT LYSSNA BLOTT VAR DERAS LOTT

Det är konstigt det år som har gått
den gamla regeringen sparken har fått
Förr var det Olof som styrde och ställde
medan Gösta han gnällde och skällde

Men Torbjörns lott
liksom Lasse och Per
var att lyssna blott
det var konstigt det där

Men så kom kärnkraftsdebatten
där Torbjörn sa, "Ingen kärnkraft för katten"
för även våra barn ska leva gasfritt och gott
och på detta nu Torbjörn makten har fått

Men då är det Gösta som stökar och ställer
medan Olof han gnäller och skäller

Men Torbjörns lott
liksom Lasse och Per
är att lyssna blott
det är konstigt det där...

LARS OLOVSSON

ÅRETS ALFABETE

AV "MURKLAN"

Av alla blaskor som vi sett
är TN säkert numro ett

Braskande rubrik kan gömma
något som vi helst vill glömma

Cirkulär vi fått från basen
då är tid att stå på gasen

Döpt till Stefan är nu två
utav alla våra små

Ej en utflyktsdag vi fick
Tänk att "veckan" ändå gick

Firat blev ett bröllopspar
som levt ihop sjutusen dar

God var tårtan som vi fick
när Eric i gubbåldern gick

Hurtbulle från Härnösand
på cykel kom till träff minsann

I Via finns ett Nissebo
där Malmqvists slagit sig till ro

Jul och Juli, två begrepp
sem oss mycket roligt gett

Kassan i Trollsykien
räckte till i år igen

Lasse är en fin poet
men han lever ej på det

Mattvävsrumpan - trasselfri
tas från Karlssons Väveri

Nisses rebus var ej lätt
ingen löste riktigt rätt

Oskar ingen av oss fått
troll och spunkar är vår lott

Potatislandet myllat blev
pojarna i gyttjan klev

Roligt blir det nästa år
jubileum - ni förstår

Stödekeps är nu ur modet
Nissebokeps är rätta ordet

Tänk att Gotland flyter än
efter årets O-ringen

Utlandsresor gång på gång
gör vår Sverker svag och svång

Vandringspris tog Eric hem
stilig vas, men ej av tenn

X-krok gjorde Anna flott
med nya skridskor som hon fått

Yster som en fåle drog
Jerker ut i lingonskog

Akes bil är eftertraktad
ofta finner han den slaktad

Ar det sant att Sven och Nisse
snart ska kallas lärarprisse?

Ova nu till nästa år
så ni vandringspriset får

Om blommor och bin rom-sik och sånt....

Det kom ett brev till redaktionen häromdagen. En snickare från Via sade sig ha forskat ytterligare i det nu välkända problemet om rom-siken. Så här skrev han:

" Vid senaste Trollsykien-träffen fick jag äntligen bekräftat från vederhäftigt expert-håll att det inte heter rom-sik utan leksik. Så nu kan man känna sig stolt över att ha fått sätta både Murklan, ansvarige utgivaren, Dammtussen m fl på plats..."

Skrev alltså denne skadeglade man till TN.

Och naturligtvis var vi helt inställda på att publicera "sanningen" i nu föreliggande nummer av tidningen. Om bara inte vissa händelser råkat drabba just ansvarige utgivaren de allra senaste dagarna.

FISK PÅ MATSEDELN

Fisk är ju gott. Det tycker utgivaren också. Minst ett par gånger i veckan står det fisk på hans matsedel. Sik tycker han alldeles särskilt mycket om och framför allt rom-sik - förlåt,,, leksik var det ju.

Häromdagen promenerade han, glad i hågen, ner till sin fiskhandlare, hälsade artigt gomorron och beställde en - ja, just det - leksik. Fiskhandlaren körde näven i islådan och fick upp en alldeles utomordentligt fin sik.

NEJ, STOPP DÄR!

Men just när han skulle slå in fisken upptäckte utgivaren något som gjorde honom störtförbannad.

- Hör du, fiskhandlare, sa han, ska du försöka lura en av dina bästa kunder!

- Vadå lura, sa fiskhandlaren och såg ut

Leksik med mjölke...

som en gammal missionsförbundare i nyllet.

- Jag har beställt en leksik, sa utgivaren och vad ger du mig? Jo en sik full med mjölke!

- Nu förstår jag inte ett dugg, sa fiskhandlaren och såg om möjligt ännu oskyldigare ut.

EXPERTIS I RYGGEN

- Det ska vara rom och inte mjölke i en leksik, sa utgivaren och sträckte på sig i förvissning om att ha expertisen bakom ryggen. - Vem fan har sagt det, sa fiskhandlaren och såg inte alls ut som en missionsförbundare längre.

- Det har min sväger sagt, sa utgivaren. Och han har stöd från expertisen.

- Hur gammal är din sväger, frågade fiskhandlaren helt överraskande.

- Mycket gammal, sa utgivaren, men vad fasen har det med min sik

att göra?

HAN FÅR LÄSA PÅ!

- Säg du till din sväger att han läser på lite bättre om det här med blommor och bin, sa fiskhandlaren.

- Han borde ju veta att man alltid ska vara två när man "leker". En hane och en hona. Det gäller både människor och andra däggdjur, liksom fisk. Har den där svågern aldrig "lekt" själv förresten.

- Det vet jag faktiskt inte, sa utgivaren. Men han är väletablerad och betrodd i samhället och så har han fem vackra döttrar... Fiskhandlaren skakade betänkligt på huvudet och sa:

- Jag tycker du är en jättebra kund. Men du, om du nån gång mer ska ha rom-sik så säg för fasen också ROM-SIK...

JERKER ALGOTSSON

*
- Ställer ni aldrig fram tandpetare åt gästerna på det här stället.

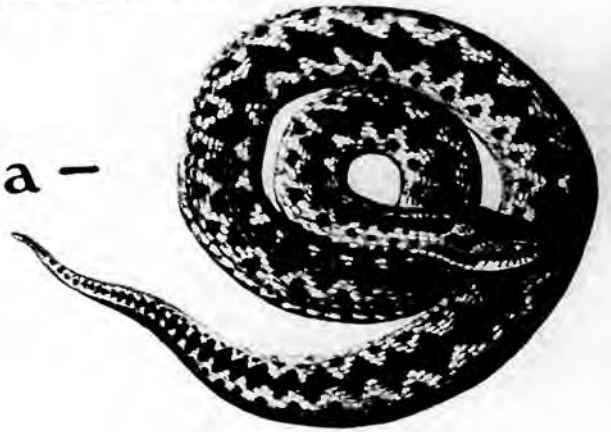
- Jo, vi försökte i början, men gästerna satte aldrig tillbaka dem..

“MIN HJALMAR”

- en ryyslig historia -

av MURKLAN

Tänk så mycket spännande och roliga saker det fanns i min barnoms beteshagar.

Bland annat fanns där en stor sten, som jag trodde var en så kallad jättesten. Alltså ditkastad av en jätte. Vid nedslaget hade den spruckit i två halvor, med en halvmeterbred ränna emellan.

Jag brukade klättra upp på stenen, bara för att det var så svårt att komma upp.

USCH EN ORM!

En dag när jag var där och tittade ner i den där rännan, fick jag se en stor orm ligga där nere.

Det ryste till i mig, som det ju alltid gör när man ser en orm och min första tanke var att springa därifrån. Men nyfikenheten tog överhand, jag ville se vad det var för sorts orm!

OFANTLIGT LÅNG

- Jodå det var en huggorm - trekantigt huvud och "fläta" på ryggen. Den låg utsträckt i hela sin längd och jag tyckte den var ofantligt lång.

Skulle jag uppleva detta nu, så vore den nog inte särskilt lång och inte stenen så hög heller. Kanske!!

Jag stannade kvar och

betraktade ormen länge och den rörde sig inte.

MYCKET SPÄNNANDE

Sedan gick jag dit varje dag. Ibland var den där, ibland inte. Till sist kom jag underfund

om att det var en viss tid på dagen som den låg där och solade sig. Då kunde jag ligga länge och betrakta den. Det var mycket spännande och intressant. Tänk att ha en egen huggorm som ingen annan visste om.

Jag vågade inte tala om det hemma, för jag förstod att far och mor inte skulle gilla att jag umgicks med ormar. Aldrig skulle jag tala om det för någon, tänkte jag.

Det var bara min orm och jag döpte den till Hjalmar. Det var säkert en han trodde jag.

Inte ens min bästis, Hilma, skulle få reda på det. Hon hade alltid så mycket fina saker att visa, som jag inte kunde drömma om att få.

Hilma hade mostrar i Stockholm som skickade presenter till henne titt och tätt. Hon hade bl a en jättestor docka som kunde blunda och en fin vagn att lägga den i.

Jag fick bara titta på aldrig ta i varken vagn eller docka. Så hon skulle aldrig få veta något om "min Hjalmar". Inte ens titta på den...

SILVER OCH PÄRLOR

Men så en dag kom hon och visade mig ett armband som hon just fått av en moster. Det var av riktigt silver, sa hon. Vid låset hängde två små granna kulor, det påstod hon var äkta pärlor.

Jag blev förstas väldigt imponerad och inte så lite avundsjuk. Blänket från silvret och de äkta pärlornas klirr retade mig så jag var nästan sprickfärdig.

Men när Hilma frågade

Forts fr föreg sida

mig om jag inte hade något armband alls, måste jag ju ha tag i något att "bräcka" henne med. Men vad?

LEVANDE ARMBAND!

Tankarna gick nu till Hjalmar. Skulle jag förråda honom? Det var ju det enda jag hade som kunde tävla med äkta pärlor. Jag kunde kanske tala om honom. Men visa honom? Aldrig! Lite tveksamt började jag tala om att jag hade ett armband som var bra mycket mer äkta än hennes, för det var levande!

- Ett levande armband? Såna finns inte, du bara hittar på. Ta fram det då om du kan. Nej, jag kan inte, för det är giftigt också. Om man tar i det så dör man.

- Haha, skrattade Hilma, det hörs att du ljuger. Min mamma säger att du är grön att hitta på! Nu var måttet rågat. Mer kunde jag inte tåla.

- Du ska få se det, skrek jag. Men skyll inte på mej om du blir hjärtskrämd.

- Kan du smyga som en katt och vara tyst som

en mus?

HAN LÅG DÄR

Hilma lovade och vi smög iväg. Men tänk om inte Hjalmar låg där just nu?

Vi ålade upp på stenen och fram till rämnan. Tack och lov, han låg där.

När Hilma fick se honom skrek hon till och tappade en rönnbärskla-

se, som hon höll i handen, ned i rämnan och borta var ormen... Borta för alltid!

Jag var dit många gånger, men han var försvunnen.

Där nere låg bara en skruppen rönnbärsklase. Ingen Hjalmar...

Men jag slår aldrig ihjäl en orm. De är ju alla så lika min Hjalmar.

Tack för i år!

De sitter i samma kupé på tåget.

- Kan ni säga mig vad klockan är?

- Ja, det kan jag väl, men jag gör det inte, för då börjar ni prata. Ni talar om vad ni heter och så visar det sig att vi ska av vid samma station och så bjuder jag hem er på middag och då träffar ni min 17-åriga dotter. Och då vet man hur det går, hon blir med barn och ni gifter er. Och jag vill förbanne mig

inte ha en svärson som inte har råd att köpa sig en klocka...

En norrman kom in till en urmakare i Bergen och bad att få en klocka lagad. Han langade över ett paket. Urmakaren fann bara ett lod i paketet och frågade kunden varför han inte tagit med sig hela klockan.

- Nä, se det tänkte jeg icke på. Det var ju lodet som hade stannat.

1 hundägare av honkön + 1 hund av honkön = Mattemetik!

"KROKARNA" TÄNDE... PÅ VARANN DIREKT

- Minns du, sa metkroken till sin käresta, en vacker dag i juli.

Och hans käresta, det var virkkfoken.

Det såg så rart ut med det gamla paret i hörnsoffan, där de satt och lade huvudena på sned, blinkade åt varann och såg synnerligen nykära ut.

Gamla paret förresten. Visserligen var de en bra bit över halvsekellet båda två, men de kände sig då sannerligen inte gamla.

Ännu tog metkroken, glad i hågen, en mask i handen eller en pirk på ryggen och hoppade i spat för att locka stor-abborrarna eller småmörten till sig.

Och lika flitigt gick virkkroken an. Så fort hon kom i närheten av ett garnnystan snodde hon det omkring sig, gjorde några piruetter och - vips, växte det fram dukar och ljusmanchetter omkring henne. Ja, till och med hela sängöverkast kunde det bli ibland.

Men vad var det nu det gamla paret satt och tänkte tillbaka på?

Jo, naturligtvis hur dom träffades första gången och hur det var den dagen dom tillsammans gick till prästen.

Det var faktiskt hela 20 år sedan prästbesöket ägde rum och ännu mera, eller 30 år, sedan dom blev "fästepar."

- Minns du, sa metkroken ännu en gång. Den där allra första gången. Tänk om du visste vad nervös jag var. Nu gör jag väl bort mig helt, tänkte jag hela tiden.

- Än jag då, sa virkkroken. Tror du inte jag var nervös. Jag varken hörde eller såg, tror jag.

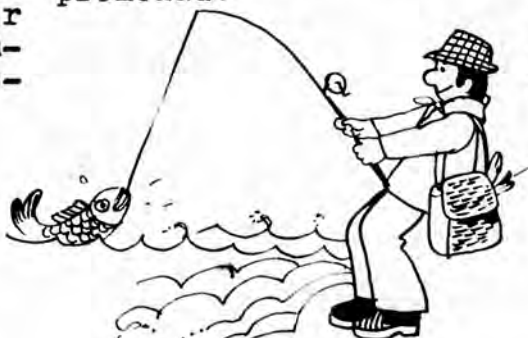
- Nej, det kan jag förstå, tyckte metkroken. Det var väl därför du svarade så konstigt på min fråga.

- Vad sa jag då, undrade virkkroken. Sa jag nåt dumt?

- Dumt tycker jag väl inte att det var. Och allra minst nu, när jag ser hur bra det blev, tack vare din nervositet.

- Ja, men vad sa jag då, undrade virkkroken ännu en gång.

- Jo, det var så här. Jag tog mod till mig, gick fram till dig och sa: Godafton, min sköna, vackert väder i kväll. Kanske vi skulle ta en promenad?

- Jag såg hur du liksom tittade upp mot stjärnorna, rodnade vackert, log och sa:

- Jomenvisst...

- Det minns jag då inte, sa virkkroken, men det är inte så konstigt. När jag såg dig gick jag bara och grunade på hur jag skulle få kontakt. Jag var helt enkelt i en annan värld.

- Det var tur för mig det, sa metkroken, annars hade du kanske sagt nej till min in-
vit.

- Ja, det var tur, sa virkkroken, som försökte blinka bort tårarna, samtidigt som hon lutade sig mjukt mot sin man, metkroken...

"JORDBÄVNING"

I SORKRESERVATET

av JERKER ALGOTSSON

Ett utdraget vrål hördes över hela det stora sorksamhället på Stranna.

Småsorkarna som ännu inte vant sig vid så mycket ljud och ännu mindre oljud, satte tassarna för öronen och kröp närmare varann.

Alfhilda - förre grävmaskinföraren Fabian Sorks maka, som ändå var van vid det mesta rusade in i skafferiet och gömde sig.

Medan hon ändå satt där nappade hon åt sig en kålrot från skafferihyllan och gnagde på. Det var goda kålrötter, hämtade från Strannavärdinnans kålrotsland.

ORDHÄVNING

Trots det skarpa ljudet från kålrotsgnagningen och trots att skafferidörren var ordentligt stängd hörde Alfhilda åter det där vrålet.

Hon hörde nu klart att det var Fabian Sork som vrålade. Men vad skrek han egentligen. Hon slutade tugga på kålroten och gläntade en aning på skafferidörren...

- Vad säger han för nåt egentligen. Det låter precis som "ordhävning".

Men vad är nu det för nåt, tänkte Alfhilda.. Ölhävning och stångstörtning och diverse andra galenskaper hade hon hört talas om, men det hade då aldrig förekommit i sorksamhället på Stranna. Såvitt

! - Ett långkok fremorer fanns i grytan och Alfhilda bjöd på en smakbit

hon visste åtminstone!

VAD HADE HÄNT

- Men visst sjutton skriker han "ordhävning" sa Alfhilda för sig själv.

Nu var hon inte bara rädd. Hon var helt enkelt orolig för att det hade hänt Fabian något.

- Jag måste iväg och se efter vad som är i görningen, tänkte hon - fortfarande för sig själv i skafferiets mörker.

Just när hon kom ut ur skafferiet kom Fabian Sork springande. Ansiktsfärgen var illröd, men började så smått skifta över i blått.

TILL SKYDDSRUMMET!

- Jordbävning, skrek Fabian med sina lungors fulla kraft.

- Ta reda på barnen och barnbarnen - och barnbarnsbarnen - och för ner dem i skyddsrummet, gormade han.

- Var är småsorkarna

förresten, skrek han. Vi måste föra dom i säkerhet.

Småsorkarna - dom satt uppflugna i hörnet med tassarna för öronen och hörde inte ett dugg av vad Fabian gapade om.

Inte förrän Fabian upptäckte småsorkarna och såg till att de tog bort tassarna från öronen.

- Du, Alf, sa Fabian till en av smäsönerna, du är stor nog att klara det här nu. Ta hand om syskonen och för dom i säkerhet. I värsta fall får du dra iväg till grannsamhället nere vid Brunnsnäs-vägen.

RESERVATET VÄRST

Alf var skräddad. Men han var van att lyda pappa Fabian och därför ropade han till sig smäsyskonen och gav sig iväg.

- Gå inte i närheten av "friluftservatet" skrek Fabian efter ho-

JORDBÄVNING...

Forts fr föreg sida

nom. Där är det allra värst!

Friluftreservatet var ett område mellan den gamla alen och tvättgrytorna i östra delen av Stranna-tomten.

Att det kallades friluftreservatet berodde på att invånarna i det stora sorksamhället nu äntligen kunde leva fritt på detta område. Värdepåret hade äntligen gett upp området och överlätit det helt åt sorkarna.

Men den överlåtelsen hade Stranna-sorkarna verkligen fått kämpa för.

PERFORERAD MATTA

I flera år hade man hållit på och grävt hål efter hål för att det inte skulle gå att köra gräsklippningsmaskinen där.

Men inte förrän gräsmattan var fullkomligt perforerad gav Strannas värdepar upp.

Nu gick det helt enkelt inte att köra maskinen där, hur gärna man än ville.

Stranna-värdinnan var emellertid oerhört seg och innan hon definitivt gav upp gick hon till och med på knä vid ett par tillfällen och försökte klippa gräsmattan med en ullsax.

- Ja, ni hör väl själv, hur galen folk kan bli, sa Fabian Sork, när han en gång berättade detta för "Storsorken" i grannsamhället.

FÖRVÄRVAD MARK

Men nu hade man alltså lyckats "förvärva" det eftertraktade området. Nu var bara frågan vad det egentligen var som pågick däruppe.

- Ska verkligen reservatet som vi kämpat så hårt för, fördävas av

- Fabian smakade med välbehag på en purjolök...

en jordbävning, undrade en mycket bedrövad Fabian Sork, där han stod och höll armen om sin kära Alfhilda.

- Gå opp och titta vad det är, sa Alfhilda. Nu har ju marken slutat skaka. Kanske faran är över och ingenting har förstörts.

HAN GAPSKRATTADE

Jodå, Fabian gick upp, men han gjorde det försiktigt. Sakta, sakta smög han upp huvudet genom ett av sorkhålen och plötsligt började han gapskratta.

Detta gjorde naturligtvis inte Alfhilda mindre orolig.

- Kom Alfhilda, får du se, ropade Fabian och klev upp på gräsmattan.

Alfhilda gick upp, men också hon tog det lite försiktigt. Man kunde aldrig veta. Det hände ju så mycket mystiskt nu för tiden.

- Vad är det, sa hon, när hon steg upp på reservatets gräsmatta.

- Jo, titta ska du få se. Det är en av söner-

na som huggit ner hela alridån bakom Stortrollet, sa Fabian.

BLÖK-JERKER!

- Det måste vara Jerker, sa Fabian. Han ska alltid blöka, vad han än tar sig till med. Och så har han naturligtvis haft en skänd yxa och när han sätter igång och vråker på är det inte underligt om det blir jordbävning i sorksamhällena. Fabian och Alfhilda var åter glada och nöjda och när de nu ändå var uppe passade Fabian på att skölja upp ett par byxor han hade liggande i en av bykgrytorna.

FREMORER OCH PURJO

I den andra hade Alfhilda "fremorer" på långkok och eftersom dom var kokta passade man också på att ta sig en smakbit ur grytan.

Efteråt tog Fabian några tuggor på en purjolök, medan han stod och grunnade på det som hade kunnat vara en jordbävning.

Purjolök var förresten bland det bästa Fabian visste, så det åt han både gärna och ofta. Och efter en jordbävning smakade det allra bäst...

- Han passade på att skölja upp ett par byxor han tvättat...

VÅR MILJÖ

av INGER ELISABETSSON

En mångfald av gifter
förpestar vår miljö
man får svårt att andas
och känner sig allmänt slö

Gift i luften och
gift i haven
och här och där i marken
en gifttunna begravnen

Ska något göras
måste det ske snabbt
för snart förslöas alla
och vi ger långsamt tappt

Bilfria städer ökar
våra chanser
att slippa dö
i sjukdomen cancer

Men så länge lönsamhet
går före ren miljö
kommer luften att försämrans
och oskyldiga får dö

TITT

i november...

Via 1977.11.29

Nu är det bara en dag kvar på denna månad. Det är faktiskt en riktig sensation som inträffat i år. Kung Bore var inte på besök förrän omkring den 20 november.

De senaste fem åren har vi haft full vinter omkring den första eller åtminstone till dubbelhelgen.

Just nu är det i alla fall vitt överallt. Nu får vi bara hoppas att inte regnet, som gästade oss ett par gånger, sopar bort det vita. Elljusslingen här i Via har lyst om kvällarna i en månads tid, men inte förrän den 21 november såg jag den förste skidåkaren i spåret.

Men det kommer väl flera snöfall vad det lider och att julen ska vara vit önskar vi väl alla.

Så ska ni ha ett hjärtligt tack för det gångna året.

Och ett gott nytt 1978 önskar,

"SNICKARN"

**

Tre norrmän ute på tur fick se ett spår.

- Det är efter en älg, sa den förste.
- Nej, mej syns det vara efter en hare, sa den andre.

Den tredje hann inte säga något. För just då kom tåget.

**

■ MITT mönsterland är Norge, säger Fälldin. Det är nog den elakaste Norge-historien hittills!

Någon gick före dig i busskön
din prestige var i fara
Du blev arg

Någon tog sista sittplatsen
Din?

Någon stod stödd på en käpp
sedan du fått din plats

Du satt inte bra
Var du inte nöjd?

"SNICKARN"

Ingen måtta

Smeden Anderssons hustru beklagar sig för sin man.

- Nu har våran dotter blivit med barn och det sägs att smehalvan Kalle är fadern.

- De e djävlar ingen måtta på eländet, förra veckan hade han av tre släggskaft.

VI BOCKAR FÖR SAMTLIGA "FYLLERISTER"

Det har varit mycket "fylleri" i den Östlundska släkten under det år som gått. Inte mindre än tre av de trollyskiska republikanerna har firat sina födelsedagar.

Ja, naturligtvis har alla invånare fyllt mer eller mindre, men nu räknar vi bara dom som fyllt jämna år, eller rättare sagt, haft sådana födelsedagar där sedvanlig uppvaktning från släkt, grannar och vänner brukar äga rum.

Vi ska här bara påminna om vilka födelsedagsbarnen är:

ALGOT

80

Äldsten i Trollsykien, alltså pappa, farfar och morfar, mormorsfar och morfarsfar - Algot fyllde hela 80 år!

Han blev rikligt uppvaktad och det påmindes åtskilliga gånger om det fina dagsverke han uträttat under sin långa levnad.

Blommor i mängd blev det och presenter förstås från nära och kära.

Ja, se det var en dag att minnas, tyckte Algot och log förnöjt.

Så förnöjd han nu kunde vara, när han tvingades fira "dagen" på lasarettet.

ERIC

50

- Det gav inte så mycket som jag hade hoppats, sa Eric, sedan han hade plockat in sina insamlingslistor inför sin 50-årsdag.

Han hade ju listor placerade i de flesta affärer runt hela Trollsykien.

Nu satt han där vid sitt mahognyskrivbord och räknade ihop presenterna, medan snålvattnet rann längs de långt ifrån varandra sittande mungiporna.

- Jaja, alltid något, sa han: Radio, rakapparat, stora glasljusstakar,

Svensson hade varit på födelsedagskalas hos en arbetskompis. Vid hemkomsten frågade hans hustru sömningt:

- Var det femtio eller sextio han fyllde?

- Femtio eller sextio, utropade Svensson. Han fyllde oss allihop...

standar...

Och pengar räknade han, och blomstercheckar, och presentkort. Det blev stora summor och det snikna leendet blev allt bredare.

Att han hade hela huset fullt av blommor, det märkte han knappt. Han bara stirrade på sedlarna och presentkortet, innan han till sist undslapp sig:

- Nu dröjer det hela tio år innan man kan tänkas få nåt rejält med presenter igen...

SVEN

40

Så har vi då slutligen Sven, som egentligen är alldeles för späd ännu för att komma med i de "breda pojknarnas gäng!"

Men vi kan ju inte helt ignorera honom. Han har ju dock fyllt sina modiga 40. Och det är ju alltid något.

Vi kan väl åtminstone kosta på oss att tillsammans utbringa ett

FORTS NÄSTA SIDA...

FORTS FR FÖREG SIDA

kraftfullt fyrfaldigt
leve för jubilaren.

Han leve...

Hurra, hurra, hurra, hu

Jäklar, raden räckte
inte till...

UTNYTTJA

HELA JULHELGEN

Ägna er tid åt
att läsa denna

FÖRNÄMLIGA
JULTIDNING

NÄSTA NUMMER AV

UTKOMMER OCKSÅ!

Regementsläkaren ha-
de fått in generalen
för operation.
Sedan den höge mili-
tären fått narkos,
sa doktorn.

- Herr general, sover
ni?

Inget svar. Läkaren
vände sig till skö-
terskan:

- Okay, vänd på gubb-
fan!

HEMLIG

RAPPORT FRÅN VÅRT FÖRSVAR

Apropå TV-serien " Soldat med brutet gevär " I dagens militära Sverige används inte geväret så mycket.

Det enda som knattrar när jag gör lumpen är skrivmaskinen. Detta beror på att jag blev uttagen till skrivbiträde när jag ryckte in.

Egentligen är jag bataljonsordonnans, men man ska inte bry sig så mycket om titlar.

Titlar och grader är det andra som håller hårt på. Säger man fanjunkare åt en löjtnant blir det ett jäkla liv. Säger man däremot löjtnant till en fanjunkare, får man nästan extra permis.

Egentligen är det bra att göra lumpen inom flyget. Man har inga långa övningar och ingen hård utbildning. Det värsta är att man gör så lång tid. Hela elva månader sitter man fast.

Men det är ju snart MUCK (Militär Utryckning i Civila Kläder.) Åtta månader kvar på juldagen.

Just nu befinner jag mig i stadiet när man kallas SOLIS (Så Oändligt Långt Innan Slut.) Sedan blir man BASSE (Berättigad Att Se Solis Exercera.)

ATOM-Basse blir nästa steg (Alla Talar Om Muck.) Sedan, när endast tio dagar återstår är man CVA (Civilaspirant). När fyra dagar återstår blir man FFA (farlig för allmänheten.)

Nu ska jag berätta lite om hur det går till på en flygbas. Det är hemligt, så det får jag inte berätta. Det var ju synd...

Då blir det svårt att hitta på något mer att skriva om. Jag kan ju berätta en trevlig sak. När du läser detta har jag juluppehåll. Jag slutar med ett gammalt och beprövat slagord:

GIVAKT - MANÖVER... MERA KLÖVER....

BASSEN LENNARTSSON

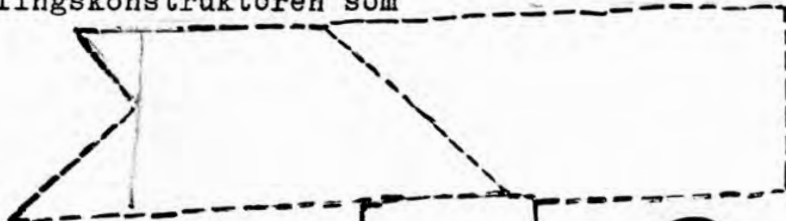

Finurlighet belönad med T-röstpris!!

Ni kommer väl ihåg den tävlingsuppgift vi gav er i fjol. Ja, det är faktiskt på tiden, för när det var aktuellt med insändande av lösningar var det sannerligen inte många som kom ihåg det. Men ett par lösningar kom det i alla fall till den stackars tävlingskonstruktören som

så frikostigt ville dela ut priser. De rätta lösningarna finner ni på nästa sida. Den här sidan ägnas helt åt en av våra läsare som med djupt engagemang gått in för sin uppgift. Det gällde att plocka ihop ett T av de bitar konstruktören tecknat (se nästa sida) Detta lyckades nu inte denne specielle läsare med, trots lofvärda försök. Men det blev i stället så mycket annat och vi

vill gärna delge läsekretsen vad man med flit och strävsamhet kan åstadkomma. Lösarens namn är Murklan och hon fick ett fint "finurlighetspris" som T-röst...

(1)

Det här blev ju bra, men det blir ju lite över på en bit. Det är väl bara för att lura oss

(4)

...ellef en låghalt gubbe som glömt att knäppa gylfen!!

(2)

Här blev det så att det både fattas och blir över. Hur ska du ha det egentligen?

(3)

Men man kan göra annat än ett T. En svan till exempel....

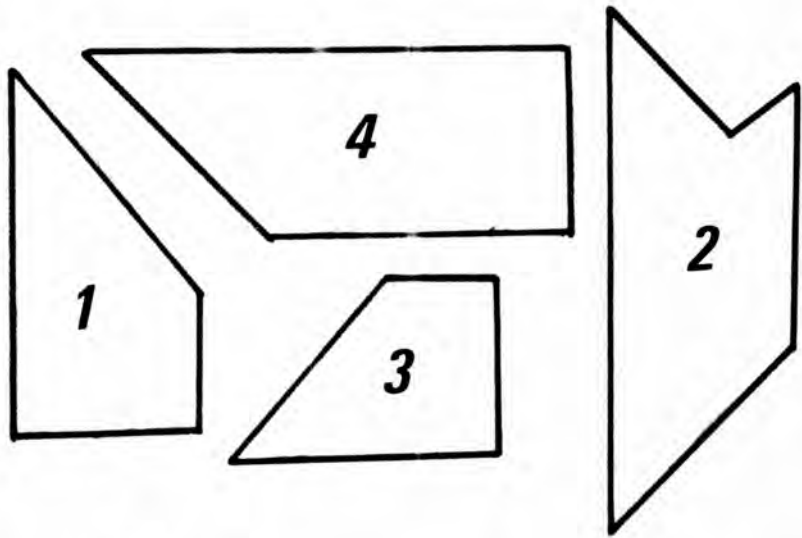

SÅ VAR DET

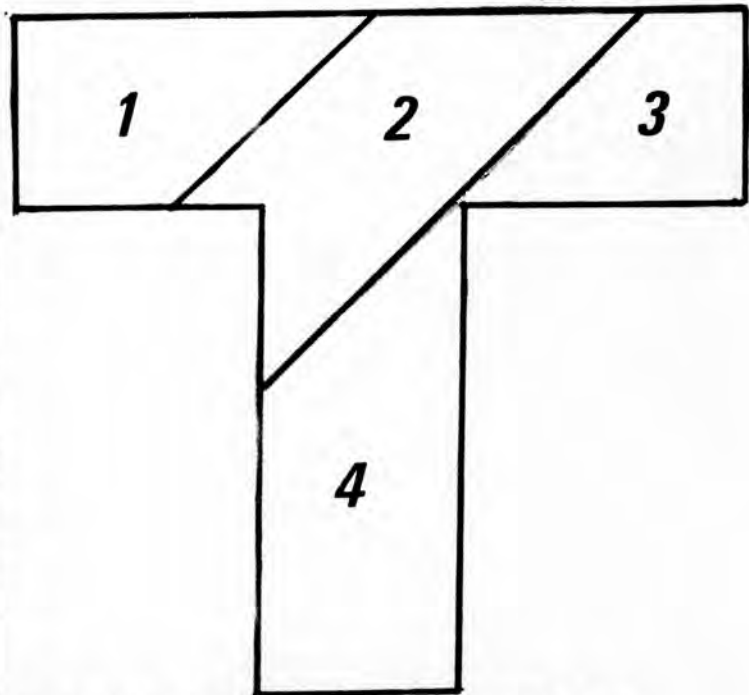
Så var då fjolårets korsords- och T-tävling avgjord.

Den enda som klarade T:et var Anna Malmqvist och för detta fick hon pris. Ett finurlighetspris gick till Karin Östlund för hennes fiffiga sätt att lösa uppgiften. (se föregående sida)

Första korsordspriset där- emot fick mormor Karin och andra priset gick av någon outgrundlig anledning till Anna Malmqvist. Tack för intresset säger konstruktrisen Birgitta och presenterar här lösningarna.

SÅ SÅG DET UT... ...OCH SÅ BLEV DET!

G	U	S	T	A	F	/	Å
Ö	V	E	R	A	L	L	T
T	/	G	E	N	A	S	T
E	V	E	/	S	G	/	A
B	I	L	L	I	G	A	/
O	/	B	A	K	A	D	E
R	/	Å	/	T	R	A	V
G	E	T	H	E	M	M	A

- Enligt statistiken förbrukar kvinnan under ett äktenskap 276 hattar. Mannen förbrukar två, som han hade redan före giftermålet.

DEN SOM INTE GÅR I

JULOTTAN

FÅR SOVA LÄNGRE

EXPRESSEN

"STICKTIDNINGEN"

134

- Kommer du inte upp nån gång Nils-son?

T.N. * * *

rik till sitt innehåll
Billig i prenumeration

VIKTIGT MEDDELANDE

HERR PRESIDENT

av Trollsyrkien och övriga medborgare i denna republik.

Nu måste jag ta till orda för att bringa ordning i "rikets affärer".

Jag har de senaste åren varit utsatt för "sabotage". Och i fortsättningen kommer jag inte att tolerera sådant.

"Sabotörerna" har, av någon outgrundlig anledning, lyckats förlägga "republikanska veckan" så att den kolliderat med O-ringens 5-dagarsorientering.

Ändå vet ni alla så väl att jag alltid är med där och att det normalt brukar ta 7 dar innan jag återkommer. Så lång tid vill nämligen skällgångskedjan ha på sig.

Även 1978 blir det 5-dagars - i sju dagar - och då vill jag inte veta av att ni under den tiden kallar till "republikansk vecka".

ALLTSÅ: För att göra en lång historia kort:

Veckan 10-14 juli 1978 är "bannlyst" för den republikanska samlingen.

Om "veckan" förläggs till denna tid kommer jag att göra som Ingmar Bergman och skudda republikens stoft av mina fötter. Då åker jag till ett O-land...

SÅ DET SÅ..

Hälsningar

LÖPARNISSE

En kär hälsning och ett stort

TACK

för den stora köplust som förekom vid senaste "Träffen" i Enånger.

Tack vare Er har vi återigen fått tillbringa två ljuvliga veckor på Grand Canaria denna höst.

KIOSKÄGARN I ENÅNGER

VI BER ATT FÅ FRAMFÖRA VÅRT

VARMA TACK

TILL ALLA ER SOM GJORDE VÅRA FÖDELSEDAGAR SÅ MINNESRIKA.

DET BLEV GÅVOR, POSTOGRAM, BLOMMOR, LEVEN OCH HURRAROP I EN ENORM OMFATTNING.

ÄN EN GÅNG ALLTSÅ: VI BUGAR OCH BOCKAR - OCH BARA MINNS.

ÅRETS SAMTLIGA

"Fyllerister"

**ÄVEN ANNONSER
ÄR NYHETER!**

HAR DU SNASK

Chefen för TN tar gärna emot

LÄSGODIS

Han kan inte somna på kvällen om han inte får läsa en stund.

Och han kan inte läsa om han inte har lite "godis" att tugga på.

Detta avslöjade han vid ett besök i föräldrahemmet i höstas.

Snälla läsare, hjälp honom! Vi vet att han helst vill ha

TIT BITS

men i nödfall går det bra även med andra godsaker!

SÄND PAKETEN VIA VIA!

Snickarn

PÅ GRUND AV DEN STORA

INVASIONEN

till oss sommaren 1977 får vi meddela att sortimentet till sommaren 1978 kommer att utökas ytterligare med bl a böcker, soppterriner, lampor, bessman, m m, m m...

FYNDBODEN STOLPEN, ENÅNGER

